

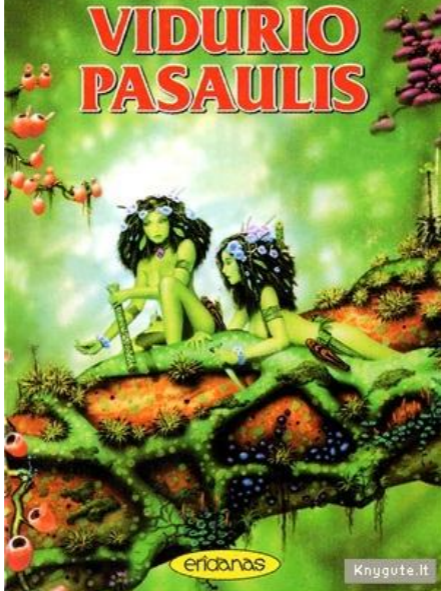
SF

Pasaullnės fantastikos Aukso fondas

57

Alan Dean Foster

VIDURIO PASAULIS

Alan Dean Foster
VIDURIO PASAULIS

Mokslinis fantastinis romanas

Šis pasaulis neturi pavadinimo. Jis glūdi paniręs į šnypščiančią smaragdinę jūrą, įsiliejančią į Pasaulinį Kosminį Okeaną. Tai dievo Chlorofilo pasaulis, kuriame gyvena keisti žali žmonės, neprisimenantys nei kas jie tokie, nei iš kur jie. Ir štai kartą čiabuviai susitinka tarpžvaigždiniu laivu atskridusius *tikruosius* žmones, aptikusius šioje planetoje nemirtingumo eliksyrą...

Iš anglų kalbos vertė IRMA ŽEMAITYTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
57 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Alan Dean Foster - MID WORLD
NewYork, Ballantine books, 1989

Copyright © by Alan Dean Foster, 1975

Cover art copyright © by Tim White, 1988

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1996

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Ši knyga skiriama
Saturnui
Mitensui
Galatėjai Ižvalgiajai
Džo Anai
ir visiems kitiems,
sugebantiems kvėpuoti ir suvokti.

*...kur aukščiausi miškai, neprieinami nei
žvaigždėms anei saulei, ir tolimon
driekias jų šešėliai*

Miltonas, "Prarastas Rojus"

Kas girdėjo žuvis, kai jos šaukė?

Toro

..... !!!??O!!

Galatėja Ižvalgioji

1

Pasaulis be pavadinimo.

Jis buvo žalias.

Žalias ir grėsmingas.

Jis glūdėjo paniręs į šnypščiančią smaragdinę jūrą, įsiliejančią į "Pasaulinį Kosminį Okeaną". Bet čia vis vien virė, dauginosi, klestėjo gyvybė - ir tai viršijo mūsų suvokimą. Siame įvairiausių reiškinių kupiname pasaulyje liejosi ir liejosi žemiškoji magma, skandindama paviršių.

Ir ji buvo žalia. O, ji buvo taip ryškiai žalia, jog neįmanomos, visur vienu metu pasklidusios žalios spalvos spektre turėjo savo asmeninę specialią nišą, savo slėptuvę. Tai buvo visagalė žaluma.

Dievo Chlorofilo pasaulis.

Keliose nišose išsaugoję gaižią mėlynę, okeanai ir patys buvo žali dėl beribio klestinčios gyvybės pertekliaus. Žali kalnai palaipsniui virto žaliomis kerotomis putomis ir priminė gigantiškas su žeme kovojančias bangas. Netgi oras buvo blyškiai žalias, ir viskas aplink atrodė gryno chrizofilo dalimi.

Be abejo, planeta galėjo palaikyti gyvybę,

beliko tik klausimas dėl jos kokybės ir trukmės.

Gyvybė, kuri gimė ir klestėjo, kovojo ir mirė šioje milžiniškoje, vaisingoje planetoje, buvo apdovanota sugebėjimu mąstyti ir tiksliai perteikti savo mintis veiksmais. O buvo taip: šiame Pasaulyje gyvenantys žmonės nežinojo nei kas jie, nei iš kur. Bet jie labai tiksliai jautė juos supantį pasaulį.

O... Tai buvo labai seniai ir čionai atkeliavę žmonės pamiršo savo praeitį.

Jų ainiai susibūrė į kelias grupes ir išsiskirstė įvairiomis kryptimis, tikėdamiesi rasti įprastas gyvenimo sąlygas, bet visa tai nebuvo jokios konkrečios programos dalis ir pakluso gynam atsitiktinumui. Šioje planetoje nebuvo autopilotų, galinčių grąžinti juos namo. Jų laivai orbitoje liko be kuro ir nebegalėjo skristi toliau. Ir jie neturėjo jokios įrangos, kurios dėka būtų pajėgę įsikurti šiame pasaulyje. Ir niekas negalėjo jiems padėti. Tie žmonės rizikavo pakliūti į nuošliaužas bei griūtis.

Ateiviai nusprendė čia įsikurti ir atnešti į šį pasaulį civilizaciją. Tai buvo nuvargę, nusivylė, bet savimi pasitikintys žmonės, nė neįtariantys apie savo naujosios buities sunkumus.

Jie nusprendė pasilikti šiame žaliame praga-
re. Laikui bėgant ateiviai patyrė evoliuciją, jų
tarpe įvyko susiskaidymas. Vieni jautėsi pra-
našesni už kitus, kiti pasižymėjo dygiu kan-
dumu. Bet jei kuris nors netikėtai rasdavo grū-
dą, tai skubiai jį nuvalydavo ir tučtuoju go-
džiai suvalgydavo. Ta savybė liko juose iš
ankstesnio gyvenimo ir nepasidavė jokioms
permainoms.

O žmonija tuo metu kontroliavo kosmosą,
kartais netgi labai griežtai. Tie, kurie užsiimi-
nėjo šia praktika, Žemėje neturėjo nei namų,
nei šeimos. Jų buvo nedaug, jie buvo patenkin-
ti savo padėtimi, buvo netgi labiau pasitikin-
tys už tuos, kurie gyveno įprastą gyvenimą ir
augino vaikus. Eilinis pavasaris jų gyvenime
praeidavo be jokių iliuzijų apie Aukščiausią
visos žmonijos Valdžią ar dar apie ką nors. Jie
buvo santūrūs, išsilavinę ir atidžiai stebėjo
viską, kas vyko aplink.

Ridenti rąstą.

Duoti ir imti.

Linkti nuo vėjo.

Prisitaikyti, prisitaikyti, prisitaikyti...

Bornas stebėjo kylantį rytmečio rūką ir snaudė. Jis įsiropštė į gilią medžio drevelį, susisupo į savo apsiaustą ir pasijuto patogiai bei jaukiai. Mintys apie patekančią saulę medžio-tojui teikė drąsos. Sunkus darbas. Per visą kuklų gyvenimą Bornui jau trečią kartą tenka galimybė išmėginti savo narsumą. Nedaug kas galėtų tuo pasigirti. Ir Bornas didžiavosi savi-mi.

Visiškai vienam pakilti į patį aukščiausią Pa-saulio tašką ir pamatyti Žvaigždę. Užsiropšti į tokią vietą - didžiulė rizika. Tai padaryti pajė-gia tik išdidieji, trokštantys Aukščiausiam ir Giliausiam Danguje išvysti mylimus kontūrus.

Bornas tai padarė tris kartus. Jis buvo drą-siausias iš drąsiausių - arba, kaip tvirtino kai kurie kaimelio gyventojai, - didžiausias bepro-tis.

Kylant saulei, visą erdvę apglėbė drėgni ga-rai. Nusikamavęs ir pavargęs Bornas visiškai permirko, jį krėtė drebulys. Tai buvo labai pa-vojinga ir nuostabu. Ir Bornas nebegalėjo ra-miai nusėdėti. Tiesiog nepatogu prieš tuos, kurie ne snaudžia, o dirba. Juk apačioje tik-riausiai kažkas jau nebemiega ir pradeda dar-

bą. Ir Bornas pasijuto laimingas, jog neatsilieka nuo jų.

Jis norėjo pašaukti Ruuma-Humą, bet šis buvo taip toli, kad vargu ar išgirstų jo balsą.

Ruuma-Humu Bornas pasitikėjo nedvejodamas. Jie dalinosi viens kito likimu, buvo neperskiriami nei gyvenime, nei mirty. Bet Bornas nemėgo visų šių sentimentų. Žmogui, kuris labiau už viską vertina medžioklę, jie nereikalingi.

Kaimelį Bornas paliko prieš tris dienas. Laikas pagalvoti ir apie sugrįžimą. Bet Bornas negalėjo grįžti be laimikio. Jis vijo šalin mintis apie Lostingą, apie jo paskutinį sugrįžimą į kaimą. Didįjį medžiotoją pasitiko visi broliai ir atvirai žavėjosi jo meistriškumu. Bornas vos susidorojo su jį užplūdusiu įniršiu. Jis nenorėjo būti nei prastesnis už Lostingą, nei toks kaip jis. Bornas norėjo būti geresnis. Ir tas troškimas nedavė jam ramybės. Bornas neįsivaizdavo savęs niekuo kitu, tik pačiu geriausiu, labiausiai gerbiamu medžiotoju. Jis niekad negalėjo varžytis su Lostingu nei ūgiu, nei jėga, bet užtai buvo vikrus ir gudrus. Vaikystėje Bornas buvo protingesnis, guvesnis už savo draugus ir mokėjo bet kokia proga tai įrodyti. Niekas neabejojo jo sugebėjimais. Bet kažkodėl niekas

nesižavėjo juo taip, kaip Lostingu. O Bornas troško susižavėjimo ir pagarbos. Todėl jis pradėjo medžioti vienas ir nuolat pakliūdavo į pavojingas situacijas.

Rūkas apgaubė Medžio šakas ir pakilo iki Antrojo Lygio. Oras atrodė gaivus, nors vis dar drėgnas. Netoliese Bornas išvydo menką nepavojingą padarą. Žemai rūke ryškėjo žydinčio žilvičio kontūrai. Bornas gerai pažinojo tas ryškias gėles. Stori, kreivi, išsilankstę jų lapeliai augo šalia viens kito, stengdamiesi išsivaduoti, pakilti ir įgauti savo formą. Po vakarykščio lietaus visos gėlės ir lapai prisipildė drėgmės, mėgavosi ja.

Aplink medžiotoją budo miškas, skambėjo galingas gyvūnų bei augalų choras; į viršų kilo girgždesys, čirškėjimas, švilpesys bei griežimas. Bornas buvo pakankamai patyręs, kad ieškotų kitos medžioklės vietos. Čia jis nujautė sėkmę. Bet laikas kraustytis iš drevės. Poilsiu skirtas laikas baigėsi. Ir Bornas stengėsi tai padaryti kaip galima tyliau. Jis vikriai išsiropštė laukan ir apsidairė. Nieko neįprasto, jokių bauginančių garsų. Bornas atrišo savo mazgelį - ryškiai geltoną, apkraštuotą juodai, pakankamai didelį, elastingu odiniu paviršium. Iš pradžių viršuje pasigirdo lengvas šnaresys, jis

vis garsėjo, kol pagaliau virto staugimu, savo jėga lenkiančiu storokas šakeles.

Bornas parengė savo medžioklinį snaflerį ir įsirausė į lapus. Įtampa buvo tokia didelė, jog, regis, alsavimas apleido jo kūną ir šis pavirto statula. Bet pavojus pasirodė besas netikras. Medžioklės valanda dar neišmušė, ir Bornas išlindo iš savo slėptuvės, sunkiai atsiduso ir išdėliojo viską, kas galėtų privilioti šį gyvūną. Bet ūmai vėl pasigirdo šakelių treškėjimas.

Nejau Bornas sulaukė? Nejau šiandien pasibaigs jo trijų dienų laukimas? Šakelės gale pasirodė du ilgi atskiri plaukeliai, dengiantys akies rainelę. Kai plaukeliai susijungdavo ir atidengdavo akį, plyksteldavo ryški šviesa. Tarp medžio šakų išniro didžiulis milžiniškos pabaisos kūnas. Bornas, pasiruošęs lemiavam mūšiui, vos laikėsi tarp storų šakų. Tai labai gudrus ir klastingas žvėris, puolantis netikėtai užkluptus žmones. Ne kiekvienas medžiotojas ryžtasi medžioti greizerį. Juo labiau vienas.

Borno pusėn šiepėsi kraugeriški nasrai. Bet Bornas galėjo išvengti šio padaro antpuolio ir paversti jį niekuo - sunkia mėsos skerdena. Greizeris taip pat rengia pasalas žmogui. Bet dabar žmogus jį aplenkė ir pirmasis surengė pasalą.

Bornas išsaus iš snaflerio, ir tas, kuris dabar šiepiasi jo pusėn, raitysis iš skausmo apačioje, mėgindamas pasikelti. Bornas prieis arčiau ir stipriai smogs sužeistam gyvūnui. Paskui jį reikės pakelti, perversti ant šono ir ištraukti iš Borno paspęstų spąstų. Be to, žmogaus judėjimo galimybės buvo labai ribotos. Juk po jo kojomis nebuvo patikimo lygaus paviršiaus, į kurį galėtum ramiai atsiremti ir judėti. Jis vaikščiojo šakomis, neturėjo atramos ir jautėsi tarsi pakabintas. Bornas nieko kito ir neįsivaizdavo. Laiko žingsniai sulėtėjo. Jis išgirdo kažkokius neaiškius garsus.

Dar reikėjo tiksliai išsiaiškinti, kada šis gyvūnas švilpia, kur sukasi masyvi, sunki jo galva - į dešinę ar į kairę? Jei Bornas neatspės, tai išsaus be reikalo ir sugaiš brangų laiką. O dabar net sekundė turi lemiamą reikšmę. Bornas nusprendė prisitaikyti prie garsų, kuriuos šnpuodamas skleidė greizeris.

Pabaisa apuostė Borno paruoštą masalą. O medžiotojas pradėjo imituoti patelės skleidžiamus garsus. Didžiulė galva pakilo, apsidairė aplink ir įsistebeilijo tiesiai į jį. Pasigirdo trumpas nervingas alsavimas, Bornas sugniaužė šautuvą, pirštas tvirtai prigludo prie nuleistuko. Pasigirdo šūvis, ir iš snaflerio

šnypsdamos išsiveržė dujos.

Plačiai atsivėrė visi keturi nasrai. Tai buvo siaubingas veriančio riksmo priepuolis. Visa tai tęsėsi pakankamai ilgai.

Gyvūnas pasiruošė šuoliui, grėsmingam šuoliui Borno pusėn, bet tuomet visą jo kūną sutraukė mėšlungis. Ir viskas baigėsi. Galva, letenos, liemuo - niekas nebejudėjo. Bornas neatsitraukdamas stebėjo greizerį.

Šis padaras ilgai žaidė su mirtim. Ir štai žaidimui atėjo galas.

Bornas lengviau atsiduso. Pagaliau įvyko tai, ko jis taip ilgai siekė. Dabar peilio eilė, viskas priklauso nuo sugebėjimo jį valdyti. Bornas gerai panaudos šią skerdieną, pasidalins ja su - alkstančiais. Netoliese pasigirdo griausmingas balsas. Bornas jį pažino. Virš jo stovėjo Ruuma-Humas ir žiūrėjo žemyn. O paskui, visomis šešiomis letenomis laikydamasis už šakelių, nusileido prie Borno.

Bornas krestelėjo galvą ir mostelėjo į greizerį.

- Aš labai dažnai tau kalbėdavau, Ruuma-Humai, nebijok, žiūrėk į mane ir daryk kaip aš.

- Keista, - atsakė Ruuma-Humas.

- Nieko keista, - atsiliepė Bornas. - Aš tiesiog

parengiau. Jam gerą pasalą ir taikliai iššoviau.

Ruuma-Humas, vilna apžėlęs kalbantis gyvūnas, visur keliavo drauge su Bornu. Jis buvo labai greitas, stiprus ir nuovokus. Visi Borno broliai turėjo tokius pat protingus furkotas, kurie dalijosi su žmonėmis visais gyvenimo džiaugsmiais bei sunkumais.

Ruuma-Humas niūniuodamas vaikščiojo aplinkui medžiotoją, šnopavo ir paniekinamai prunkščiojo, dirščiodamas į apačioje tysantį greizerį.

- Aš labai pavargau, - tarė Ruuma-Humas. - Ir baisiai išalkau.

- Dabar mes galim grįžti namo. Tu pakelsi šią skerdieną?

- Pakelsiu, - nė akimirkai nesusimąstydamas atsakė furkotas.

Bornas gerai orientavosi savo pasaulyje. Bet dabar jam norėjosi atsipalaiduoti ir pasikliauti furkotu. Šis neklysdamas suras kelią namo.

Jų Pasaulyje buvo Septyni Lygiai. Borno tauta pasirinko Trečiąjį. Tą, kuriame gyveno ir furkotai. Žemiau buvo Ketvirtasis, Penktasis, Šeštasis ir Septintasis Lygiai, o virš jų Namų - Antasis ir Pirmasis, patys artimiausi Žvaigždei, Aukščiausiajai Dievybei.

Daugelis trokšta pamatyti Aukščiausiąją Dievybę. Bornas ją matė tris kartus ir liko gyvas. Dabar jis skubėjo pas savo brolius ir tikėjosi gauti nugalėtojo laurus.

- Viskas gerai. - Bornas žvilgtelėjo į Ruuma-Humą. - Esu tikras, jog galiu tavimi pasikliauti. Kelias namo bus ilgas ir mums gali tekt pakovoti. Be to, gabename labai svarbų krovinį. Ir gailėkis, jog pavėlavai į medžioklę. Koks skirtumas - kas būtent užmušė. - Bornas patenkintas nusišypsojo.

- O dabar - į kelią. Pasiilsėti galėsime tik pusiaukelėje tarp šios vietos ir Namų.

- Pasiilsėti? Ką reiškia pasiilsėti? - Ruuma-Humas prunkštelėjo.

Furkotas turėjo savitą humoro jausmą ir nenorėjo ginčytis su tokiu svarbiu žmogumi, kuriu po sėkmingos medžioklės tapo Bornas. Ir Bornas įvertino furkoto nuolaidumą.

- Na, eime.

Jie atsigręžė į slaptą pasalą, trokšdami ją įsiminti ir galbūt kada nors čionai sugrįžti.

Bornas apžiūrėjo sunkų Ruuma-Humo krovinį ir pasigrožėjo tokiu nuostabiu laimikiu....